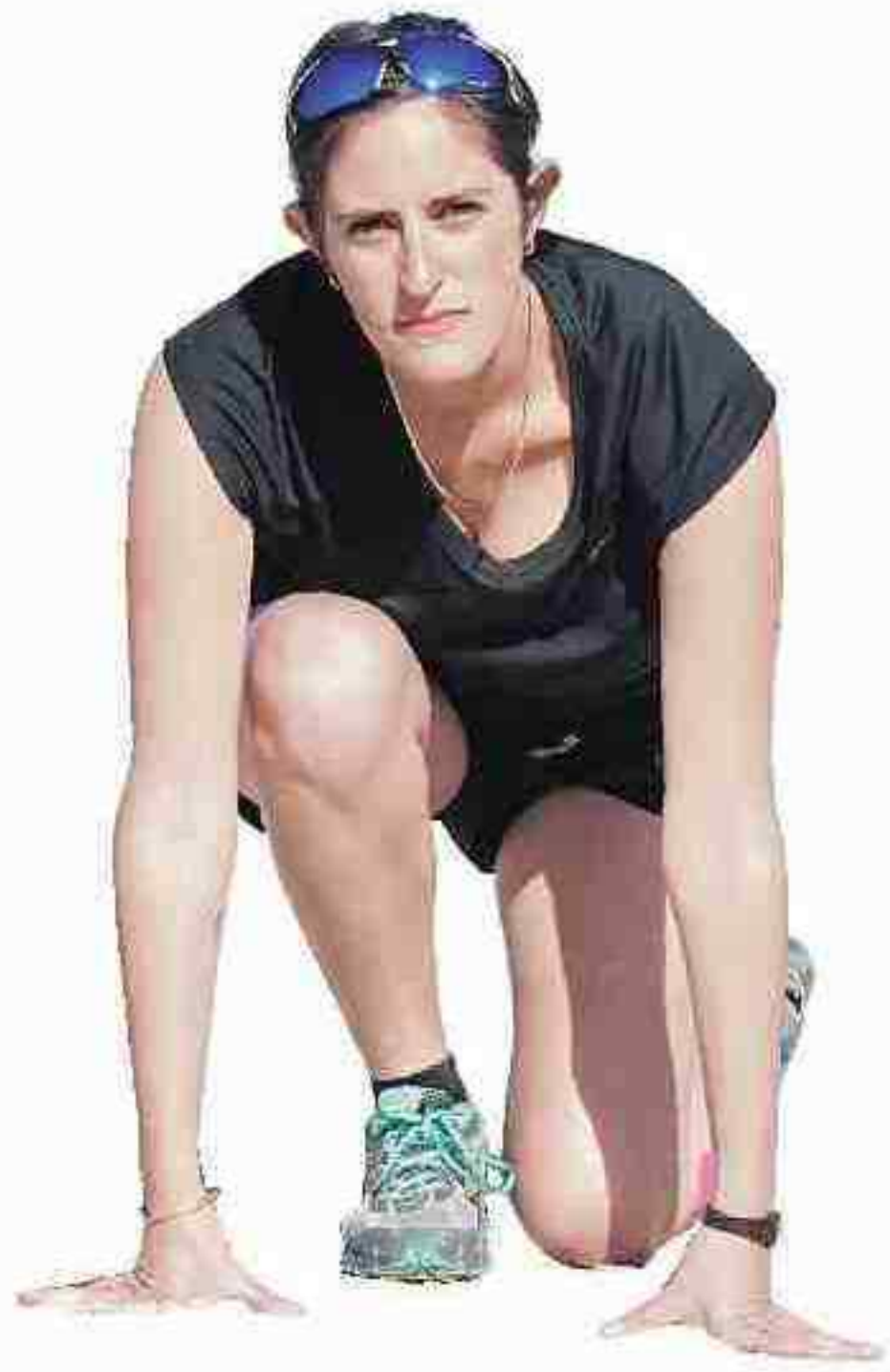

20.99x33.23	1/3	עמוד 74	ידיעות הנגב	02.01.2015	45911666-8
האגודה למלחמה בסרטןסרטן - 90336					

זיכרון

למרחקים

ארוכים

רק אחרי מותה של ויויאן בוסיבא ז"ל, מי שהקימה את בית הספר התיכון ע"ש דוד טוביהו בבאר־שבע, בתה מעיין בוסיבא־מאור (25), הבינה איזו אמא מיוחדת היתה לה • כדי להנציח את זכרה של אשת החינוך שנפטרה ממחלת הסרטן, היא החליטה לעלות על נעלי ספורט, לרוץ 42 ק"מ מסביב לכינרת במירוץ טבריה ולגייס תרומות לאגודה למלחמה בסרטן • "אמא שלי, שם למעלה, בטח היתה גאה בי", היא אומרת בהתרגשות

עודד בר־מאיר ✕ צילום: הרצל יוסף ✕

על כסא גלגלים וחולה מאור, שמחתי בשבילה ולא הבנתי. רק לאחר מותה הבנתי איזו אמא מיוחדת היתה לי".

אמא למופת

בוסיבא־מאור נולדה בבאר־שבע. את לימודיה היסודיים היא עשתה בבית הספר 'אשכול' ואת לימודיה התיכוניים היא עשתה, עם מעבר המשפחה להתגורר בעומר, בבית הספר התיכון המקיף בעומר. כבר בילדותה היא היתה ספורטאית מצטיינת, אם כי לאו דווקא על מסלול הריצה כי אם במימי הבריכה, כשהיתה אלופת הארץ לנעורות במשחים ארוכים. הקריירה הספורטיבית שלה נקטעה אי שם בכיתה י"ב כשהיא החליטה להתמקד בלימודים ולהשקיע יותר בבחינות הבגרות.

"נושא הלימודים", היא נזכרת, "היה חשוב מאד לאמא שלי כאשר חינוך, ולכן החלטתי להשאיר את השחייה מאחוריי".

לאחר סיום לימודיה התיכוניים מתגייסת מעיין לצה"ל ומשרתת כמדריכת כושר קרבי בבסיס חיל האוויר בנבטים. בהמשך היא כבר שימשה כקצינת כושר קרבי בבסיס התותחנים בשבטה, ולאחר שנת קבע, היא השתחררה בדרגת סגן. תוך כדי השירות הצבאי היא גם הכירה את אופיר, ששירת כקצין כושר קרבי בחטיבת הצנחנים, ולימים ימסדו השניים את יחסיהם ויהפכו לפני שנה לזוג נשוי.

ויויאן בוסיבא ז"ל

החינוך על היותה דמות מובילה ומנהיגת שינויים במערכת החינוך בבאר־שבע. שמחתי בשבילה, אבל לא הבנתי. כעבור שנתיים שוב שיחת טלפון, שבה בישרו לה על קבלת אות המתגוררת המצטיינת הארצית של האגודה למלחמה בסרטן. שמחתי גם אז בשבילה, אבל לא הבנתי. גם כשאמא קיבלה את פרס החינוך ימים אחרים לפני פטירתה, כשהיא כבר היתה

את היום ההוא לפני כשבוע שנים, ארבעה ימים לאחר יום העצמאות, מעיין בורסיבא־מאור, אינה שוכחת. אמא, ויויאן בוסיבא, מי שהקימה את בית הספר התיכון ע"ש דוד טוביהו בבאר־שבע וניהלה אותו בין השנים 1998–2003, הלכה לעולמה לאחר מאבק ממושך במחלת הסרטן, ימים אחדים לאחר שקיבלה את אות המתגוררת המצטיינת מטעם מועצת עומר בתחום החינוך. "אמא", מספרת מעיין (25), הצעירה מבין שלושת בנותיה של בוסיבא ז"ל, "נפטרה ורק לאחר מכן הבנתי איזה בן אדם מיוחד היא היתה".

שבוע שנים לאחר פטירתה של אמא, עומדת ביום שישי הבא מעיין בורסיבא־מאור להנציח את זכרה של האם המנוחה באופן יוצא דופן מסוגו, כאשר היא תשתתף במירוץ המרתון של טבריה, ותרוץ, לראשונה בחייה, את 42 הק"מ מסביב לכנרת, תוך שהיא מקדישה את ריצתה לזכרה של אמא. השבוע, ימים אחדים לפני המירוץ, פגשנו את מעיין, תושבת באר־שבע, נשואה מזה שנה, סטודנטית לפיזיותרפיה זו השנה השלישית באוניברסיטת בן גוריון, כשהיא בעיצומן של ההכנות לקראת מה שהיא מגדירה מפעל ההנצחה של אמא. "קשה לשכוח", היא מטעימה, "את שיחת הטלפון לפני עשר שנים, שבה ביישרו לאמא על כך שהיא קיבלה את פרס

26.8x34.17	2/3	עמוד 75	ידיעות הנגב	02/01/2015	45911668-0
האגודה למלחמה בסרטן סרט - 90336					

"למרות שכבר
חלפו שבע שנים,
הכאב לא פג.
זה עדיין קשה
לעיכול. מרחק
הזמן לא מפיג את
הכאב. אמא תמיד
נמצאת איתי. כל
שנה שחולפת
מזכירה לי אותה
כל הזמן"

45911670-3	02.01.2015	י ד י ע ו ת ה נ ג ג	עמוד 76	3/3	21.79×32.72
האגודה למלחמה בסרטןסרטן - 90336					

"אני מרגישה שזה יעזור לי להתמודד עם האובדן של אמא שלי ועם הכאב שאופך אותי מאז שהיא נפטרה. במשך השעות שאני ארוץ את המרתון, אני אהיה עם עצמי, עם המחשבות שלי"

למען האגודה. הרעיון הזה קסם לי".

הרעיון הזה לא רק קסם לה, אלא גם גורם לה, לראשונה בחייה, לחשוף את סיפורה האישי אודות הקשר המיוחד שהיה לה עם אמא ועל הרצון להנציח לאחור מותה בדרך המיוחדת הזו. "זו הפעם הראשונה", היא מודה בהתרגשות, "שאני ככה נפתחת ומספרת על אמא ועל התחושות שמלוות אותי מאז

רצים ותורמים

מעיין בوسیבא־מאור קוראת למשתתפי מרתון טבריה לפתוח דף התרמה אישי בפייסבוק ולהצטרף למשימת גיוס הכספים למען האגודה למלחמה בסרטן

צעדה יוצא הדופן של מעיין בوسیבא־מאור הינו במסגרת פרויקט חדש של האגודה למלחמה בסרטן, הנושא את הכותרת 'ביחד למען המאבק בסרטן', המציע למשתתפיו חוויה כפולה – לרוץ ולתרום. הרעיון הוא, שבאמצעות ריצת המרתון יגייסו הרצים תרומות לטובת פעילויות האגודה למלחמה בסרטן בסניפיה השונים ברחבי הארץ, ויביאו להעלאת המודעות למחלת הסרטן ולמאבק בה.

מעיין, שכבר הספיקה עוד לפני שהחלה את הריצה לגייס תרומות בהיקף של למעלה מ־2,000 שקל, היא אחת מבין עשרות האנשים ברחבי הארץ, שכבר נרתמו לפרויקט החדש של האגודה למלחמה בסרטן. ככל הידוע, היא הראשונה מקרב תושבי האזור שהתגייסה למשימה הזו. במסגרת הפרויקט פותחים המשתתפים דף התרמה אישי בפייסבוק ומגייסים את בני המשפחה, החברים וכל מי שמעוניין לתמוך בריצה ולתרום לטובת האגודה למלחמה בסרטן ולמען החולים והמחלימים מהמחלה.

"אני", מציינת מעיין בوسیבא־מאור, "החלטתי לרוץ מרתון ולעזור בגיוס כספי התרומות, במיוחד לטובת סניף באר־שבוע של האגודה, שעושה רבות למען מאבק חשוב זה. אני קוראת למשתתפי מרתון טבריה, תרימו את הכפפה ותקיימו עמוד התרמה כמוני. נראה מי יגיע ראשון ליעד".

היא הלכה מאיתנו, אבל הבנתי שאני עושה משהו מיוחד שאמא שלי, שם למעלה, בטח היתה גאה בי ונותנת לי רוח גבית. זה משהו שהוא מאוד חשוב לי. אני משכימה קום ומתאמנת מאוד קשה לקראת המרוץ הזה. זה נותן לי המון כוח".

בכל זאת, זה לא דבר של מה בכך לרוץ 42 ק"מ ברציפות ללא הפסקה ועוד כשמדובר בפעם הראשונה בחיידך?

"הרבה זמן אני מחפשת אתגר שיגרום לי לבטא את הדרך שבה אמא חינכה אותי להציב לעצמי מטרות ולשאוף הכי גבוה שאפשר, ויחד עם זה לשלב עזרה והתנרבות לאנשים הזקוקים לכך. הרגשתי שמשהו בוער בי, ואמרתי לעצמי, שזה מה שאני רוצה לעשות עכשיו. לא חשתי יותר מדי. ידעתי שאני לוקחת על עצמי אתגר קשה, אבל אני לא מוותרת".

חדורת מטרה

בوسیבא־מאור, צעירה דקיקת גידורח בעלת מראה שברירי משהו, נראית כטיפוס האחרון שאפשר היה לחשוב עליו כמי שעומד לרוץ את ריצת המ

רתון. זה נשמע אולי הזוי, לא מבחינתה של מעיין.

"כשאתה רוצה משהו", היא קובעת נחרצות, "וקובע לעצמך מטרה, גם אם זה נראה בלתי אפשרי, אז אין לזה גבול. הריצה הזו מוקדשת לא רק להנצחת זכרה של אמי, כי אם גם לגיוס תרומות לטובת פעילויות של האגודה למלחמה בסרטן, תוך שאיפה להעלות את מודעות הנשים לבריקה ואיבחון מוקדם של סרטן השד. התייעצתי עם גורמים מקצועיים לפני שקיבלתי את ההחלטה לרוץ מרתון, בניתי לי תוכנית אימונים והכנות לקראת המירוץ, שזה כולל גם אימוני ריצה וגם התנהלות מיוחדת מבחינת תזונה. זה מחייב שינוי מוחלט באורח החיים".

איך משלבים את ההכנות לריצת המרתון עם הלימודים באוניברסיטה? "זה קשה, במיוחד שהלימודים שלי עמוסים. אבל ברגע שהחלטתי שזו המטרה שלי וזה היעד שלי, יש לזה גם מחיר ואני אעמוד בו. זה לקום מוקדם בבוקר לפני הלימודים ובשבתות, במקום לשקוד על חומר לימודי ולצאת לריצה של כמה שעות".

בני המשפחה, חברים לספסל הלימודים, לא רואים בך עוף מוזר? "בכלל לא. בעלי תומך בי ומלווה אותי באימונים. בני המשפחה והחברה בלימודים תומכים בי ומעודדים אותי. כל הסיפור הזה של הריצה הארוכה נבע ממני. זה בא ממני. אני מרגישה, שזה גם יעזור לי להתמודד עם האובדן של אמא שלי ועם הכאב שאופף אותי מאז שהיא נפטרה. במשך השעות שאני ארוץ את המרתון, אני אהיה עם עצמי, עם המחשבות שלי וזה עוזר לי להתמודד עם הכאב".

בדרך ל'איש הברזל'

"למרות שכבר חלפו שבע שנים", מספרת בوسیבא־מאור, "הכאב לא פג. זה עדיין קשה לעיכול. מרחק הזמן לא מפיג את הכאב. אמא תמיד נמצאת איתי. כל שנה שחולפת מזכירה לי אותה כל הזמן".

חולפת לך לפעמים המחשבה, למה אני בכלל צריכה ללכת או לרוץ על מטרה יומרנית כמו ריצת מרתון?

"בכלל לא. שום דבר. אני חודרת מטרה. זה קשה, אני לא מכחישה את זה. יש קשיים, יש פציעות ולעתים צריך לנוח ולתת לגוף להתאושש, אך זה לא מה שישבור אותי. הצבתי לעצמי מטרה ואני נחושה להגיע אליה".

את כבר חושבת על אותו רגע שאת חוצה את קו הסיום בתום הריצה?

"אני כל הזמן חושבת על זה. אני מעריכה, שבטח אני אתמרח על המסלול לאחר שאחצה את קו הסיום. המשפחה שלי תחכה לי שם ומן הסתם אני אפול לזרועותיהם. אני מרמיינת גם שבטח אני אצעק משהו כמו 'יש' ו'ניצחתי'".

יש לך איזה חלום? מה את רוצה לעשות בשתהיי גדולה?

"מעבר לריצת המרתון, אני כבר מתכננת להשתתף בשנה הבאה בתחרות 'איש הברזל', תחרות שמשלבת גם ריצת מרתון, גם שחייה וגם רכיבה על אופניים. אני מאמינה שזו המטרה הבאה שלי כדי להנציח את זכרה של אמא".

סליחה, זה לא נשמע יומרני מדי?

"תראה, יש לי עבר מוצלח בשחייה, את ריצת המרתון הראשונה אני אעשה בסוף השבוע הבא. מה שנשאר זה לעבוד עכשיו על תחום הרכיבה על אופניים. יש לי שנה לעבוד על זה. זו המשימה הבאה שלי".